

Ruhunu
Kaybeden
Gençlik Parkı

S.3

Dilekle Olmuyor;
Başka Bir Şey
Yapmalı!

S.4

Kitapların
İçindeki
Nehir

S.6

Kent Merkezindeki
Okullar
Ranta Kurban
Gidiyor

S.7

ÖNÜM ARKAM SAĞIM SOLUM

SOBE

8

UĞUR MUMCU

METİN GÖKTEPE

HRANT DİNK

CİNAYETLERİ
UNUTMADIK

KENT BİR ARADA YAŞADIĞIMIZ, PAYLAŞTIĞIMIZ, EĞLENDİĞİMİZ, ZEVK ALDIĞIMIZ YER, İNSANCA BİR YAŞAM İÇİN kentine sahip çık!

SOBE'den

HOŞ GELDİN 2012

Bir yılı daha geride bıraktık. 2011 başında iyi dileklerde bulunduk birbirimize. Bu dileklerimizden hiç olmazsa bir kısmının gerçekleştiğini eşimizden dostumuzdan duymak mutlu ediyor bizi. Keşke, diyoruz, tüm dileklerimiz gerçekleşseydi. Dünya ve ülkemiz acılarla, savaşlarla, depremlerle, sellerle karşılaşmasaydı. Yoksulluk ve adaletsizlik tüm dünyada azalmış olsaydı. ...

Adettendir, bir yıl geride kalırken, o yıla dair muhasebe yapılır ve yılın bilançosu çıkarılır.

Biz de SOBE'nin bu sayısında gazetemizin politikalarına ve duruşuna uygun bir bilanço çıkarmaya çalıştık. Bu bir rapor olmaktan öte, görül-meyenleri ve üzerinde durulmayan gerçekleri su yüzüne çıkararak, bir anlamda memleket için "pembe tablo" çizenlere SOBE olarak da yorumlanabilir!

Yılın son günlerinde bize tedirginlik ve kaygı veren iki haber canımızı sıktı. Biri milletvekillerinin emekli maaşlarına yapılan zam oldu. Ücretli olsun, emekli olsun, kıt kanaat geçinmeye, aylıklarına yapılacak zammın 20 lirayı geçip geçmeyeceğini öğrenmeye çalışırken, asgari ücret 701 TL olarak açıklanırken, milletvekillerinin kendi emekli maaşlarına yaptıkları inanılmaz zamlarla sarsıldık. Üstelik özürü kabahatlerinden büyük: Seçim bölgelerinde masrafları oluyor-muş. Bizim vergilerimizle kendi propagandalarını yapmak da ne oluyor? O halde, tüm emeklilere çağrı yapıyoruz: Önümüzdeki seçimlerde hepimiz bağımsız aday olalım, devletten en az milletvekillerinin aldığı emekli maaşı kadar maaş isteyelim. Gözümüz yok aslında, keşke herkesin ücreti dengeli bir şekilde artsa. Ne yazık ki, Cumhurbaşkanı'nın vetosu, gönlümüzde açılan yaraya merhem olacak gibi değil.

Genetiği ile oynanmış mısırların hayvan yemi olarak kullanılabilmesi için ülkemize ithaline izin çıktı. Bu da ikinci haber oldu. Artık yiyeceğimiz et, kıracağımız yumurta, içeceğimiz süt bizi kanser eder mi, kısırlaştırır mı bilinmez. Bilim adamları bilemiyor. Hasta etmez diyemiyorlar. Garantisi yok yani. Üç vakte kadar encamımızı öğreniriz artık. İş isten geçmiş olur ama olsun. Mimarlara iş kalmayacak bu gidişle. Nüfusu azaltmaya niyetliler anlaşılan.

Yine de umuyoruz ki 2012 güzel günler getirir. Daha adil, insanlarıyla değil yoksulluklarıyla sa-vaşan, barış dolu bir dünya bizi karşılar.

Tüm okurlarımıza sağlık, mutluluk dolu günler dileğiyle...

İCRAATIN İÇİNDEN

2011 YILINDA BASINDAN ALINMIŞ BAZI BAŞLIKLAR

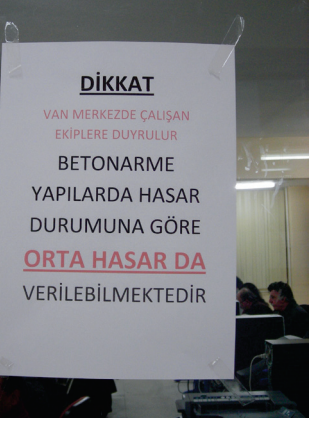
...Van'a Yardım Ulaşmıyor - Van'daki çadır 3 çocuğa mezar oldu! - Ankara ranttan 'cıldırarak'! - Başbakan'ın 'çanak çömlek' dediği eserler - Marmaray projesi sırasında bulunan tarihi eserler - Erdoğan, Ankara ile ilgili çılgın projelerini açıkladı - Merkezdeki okul binaları satılıyor - SU TİCARİLEŞİYOR, DERELER SATILIYOR - Emeklilerden Milletvekillerine Zam Sitemi - Hopa davası skandal iddianameyle başlıyor - Töreni iptal edip düğüne gittiler - Uludere için kişiye özel tazminat verilecek - Bir canın bedeli 22 bin TL - Sağlık sigortasına başvurmayan borçlu olacak - Kadın cinayetleri yüzde 1400 artış gösterdi - Enflasyon çift hane! - Doğalgaza zam - Aile hekimi reçetesi de artık paralı - Ankara'da yağmur hayatı felç etti - GDO'lu gıda rantı vatandaşı öldürüyor - Ankara'da ulaşım zam! - Doların ateşini bir türlü alamayan Merkez Bankası yine piyasaya müdahale etti - Hazine arazilerinin satışı başlıyor - Tutuklu gazetecilerin sayısı 100'ü geçti - 17 yıldır bitirilemeyen metro - Gökçek Ankara Metrosu'nu hükümete devretti - Ankara'ya uzay üssü - Kızılay'a Selçuk mimarisi - Başbakan 'ucube' dedi, anıt kalkıyor - insanlık anıtı artık yok...

Bu Tablonun Sorumlusu Yerel ve Merkezi Yönetimlere

SOBE

Bu bir ilandır.

Van'da Hasar Tespit Çalışmaları Sonlandı

Van'da başlatılan kesin hasar tespit çalışmaları sona erdi. Van Valisi Münir Karaloğlu " 72 bin 242'si yıkık ve ağır hasarlı, 19 bin 206'si orta hasarlı, 90 bin 819'u az hasarlı ve 65 bin 85'i ise hasarsızdır" açıklamasını yapmıştı.

Hasar tespit çalışmaları nasıl yapıldı? Gruplar halinde çıkılan hasar tespit çalışmaları üç kişilik ekiplerden oluşturuldu. Deprem bölgesinde mahallelere dağılan ekipler,

hak sahibi kişilerin ismini de tespit ederek "kiracı mı, ev sahibi mi? " şeklinde mülkiyetle bağlantılı hasar tespit çalışmaları yaptılar. İnşaat mühendisleri ve mimarlardan oluşan teknik ekipler, binaları gezerek **0 hasarsız, 2 az hasarlı, 4 orta hasarlı, 6 ağır hasarlı** şeklinde derecelendirme yaptılar. Gözleme dayalı yapılan hasar tespiti çalışmaları AFAD'a teslim edildi.

Hak sahiplerini ve yardım miktarını belirlemek üzerinden kurgulanan tespit çalışmalarından sonra meydana gelebilecek yeni depremlere karşı neler yapılacağı merakla beklenirken Erdoğan Bayraktar'ın sözünü ettiği, İstanbul'da kullanılmak üzere çürük binaları tespit için Almanya'dan getirtilen röntgen cihazlarının neden Van'da kullanılmadığı düşündürücü bulunuyor.

Depremzedeler, hasar tespiti listeleri muhtarlıklara asıldıktan sonra 30 gün içinde sonuçlara itiraz edebilecekler, TOKİ konutlarının da depremzedelere vade ile satılacağı, ücretsiz verilmeyeceği Erdoğan Bayraktar tarafından açıklanmıştı. Yapılan hasar tespit çalışmaları da bu vadeleri belirleyecek olsa gerek. Depremzedelerin konteynır alıp alamayacakları, tekrar ev sahibi olup olamayacakları, hangi koşullarda ev sahibi olabilecekleri hasar tespiti derecelendirmelerine bağlı. Az hasarlı ve orta hasarlı binalar onarılacak, ağır hasarlı binalar ise yıkılacak.

Ankara'daki Engellerim

Hukuksal yönden kıt akıllı olabilirim! Konuyla ilgili takibim yetersiz olabilir, dağarcığımın müsaade ettiği kadar anlayabilirim elbette. Zaten olayın bu tarafına gelene kadar da, göz var nizam var...

Bu yapı bana en çok patlıcan çukuru gözlerin olduğunu kanıtladı!

Özürlü olmama karşın aktif bir birey olarak akülü sandalyemle Ankara cadde ve sokaklarındayımır çoğu zaman. Bu yüzden her türlü yapı ilgilendirir beni...

Özürlü olmayı kabullenmek kolay da, engelli olmak çok acı veriyor! Engellerle engellenmek korkunç bir şey...

Kuğulu Kavşağı ilk yapıldığında 'bir görelim' dedik ve dayımla geldik. Geldiğimize geleceğimize ve görme isteğimize bin pişman olduk... Kavşağın U dönüşü yapılan orta bölümü; neredeyse konser verilir etkinlik düzenlenecek genişlikte. Ve bırakın etkinliği, yayaların bile hiç kullanmadığı ve kullanmayacağı fuzuli bir boşluk. Buna karşın yayaların kullandığı kaldırım, iki kişinin yan yana yürümesine izin vermeyecek kadar dar. Üstüne üstlük, belli mesafelerle konmuş olan sokak lambaları; yanından geçen insanların yan yana yürümesine neden olacak kadar absürt... Dayımla dumura uğramışçasına eve döndük.

Akülü aracım, refakatçili ya da refakatçisiz kimi zaman Ankara kazan ben kepçe dolaşırım. Bir tehlikeye maruz kalmayayım diye de tecrübelerimle edindiğim belli yolları kullanırım gezintilerimde. Lâkin Kuğulu Kavşağı, Atatürk Bulvarı ve TRT Kavşağı benim tam anlamıyla kâbusum. Bugüne kadar bu güzergâhta kaza yapmamış olmam, sürücülerle karşılıklı olarak dikkatli olmamızdan başka bir şey değil inanırım. Çünkü kaldırım kullanmam mümkün değil. Hatta tam anlamıyla imkânsız...

Akün Sahnesi'ndeki bazı oyunları izlemeye giderken ki yolculuğumu örnekleyeyim sizlere: Kennedy caddesinden bulvara iniyorum önce. Sadece bu mesafe bile başlı başına bir sorun, hem vallahi hem billahi... Neyse... Bulvara indikten sonra yolun Kuğuludan iniş yönündeki sağ yolda, iki aracı yan yana görmeyi bırakın, tek araç zannedersiniz adeta iğne deliğinden geçiyorum. Kaldırım kullanabilmem zaten yasaklı. Ters yönde ilerliyorum. İlerliyorum ama gelin bir de bana sorun... Otomobiller üzerime üzerime geliyor sanki. Avuç avuç kaza riskleriyle sonunda Akün Sahnesi'ne varıyorum. Oyunlar genellikle, bilindiği üzere akşamları gösterime sunulur. Karanlıktaki eve dönüşümü de varın siz hayal edin!

M. Oğuz MUCURLUOĞLU

DUYURU:

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi ve Cer Modern'in işbirliğiyle gerçekleştirilecek Çocuk ve Mimarlık Atölyeleri başlıyor. İlki 14 Ocak'ta gerçekleştirilecek atölyeler, Şubat 2012 itibariyle, her ayın ilk Cumartesi günü yapılacak. Etkinliklerde Van depremi mağduru çocuklarla, görme engelli, sokak deneyimli, lösemi tedavisi görmüş ve kimsesiz çocuklarla buluşulacak.

İletişim: (0312) 417 16 45 / 13

Ocak Yumurtaları

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

DEVEKUŞU YUMURTASI:

Yaptığı gaflar ile hep gündemde olan ve "düşünce" dünyasını, özgürlüklere nasıl baktığını sarf ettiği sözlerle birkez daha ortaya koyan **İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'e** Koç Yumurtası..

Bakan Şahin, " Bazen tuvaldeki resim, şiir veya kültür etkinliği gibi faaliyetler de teröre katkı verebiliyor." diyerek aslında tüm yumurta ödülleri hat etti !

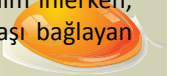
İKİNCİLİK ÖDÜLÜ TAVUK YUMURTASI

GDO'lu mısırların hayvan yeminde kullanılmak üzere ithaline izin veren Biyogüvenlik Kurulu'na...

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ BILDİRCİN YUMURTASI:

Emekli geçinme derdinde inim inim **inlerken**, kendilerine 8.000 TL emekli maaşı **bağlayan** milletvekillerine...

RUHUNU KAYBEDEN GENÇLİK PARKI

Cumhuriyet Döneminin en önemli projelerinden biridir Gençlik Parkı. Dönemin ilk kent parkıdır... 28 hektar büyüklüğünde ve etrafı bataklıklarla kaplı olan bu alanda tasarımcı Fransız Theo Leveau tarafından hazırlanan projelerle 1936 yılında inşaatına başlanmış ve 7 yılda tamamlanarak 19 Mayıs 1943 yılında hizmete açılabilmiştir. Ankara için öylesine önemlidir ki Gençlik parkı, Ankara gibi susuz ve kurak bir kentte neredeyse parkın simgesi olan 42.000 m2 alana sahip havuza su verebilmek için İncesu istasyonundan filtre edilen temiz su borularla havuza taşınarak getirilmiştir. Neredeyse parkla özdeşleşmiş park içerisindeki bu havuzda sandal sefası yapılabilmekte, havuzun kıyısında yer alan çay bahçelerinde ailecek oturulabilmekte hatta piknik yapılabilmekte, gazinolarda ise ülkemizin önemli ses ve saz sanatçılarının konserleri dinlenebilmekteydi. Park alanı içerisinde ayrıca yaya gezinti yolları ve çocuk parkları ile çok iyi düzenlenmiş ağaçlıklı yeşil alanlar planlanmıştı.

Gençlik Parkı 1951 yılında hizmete giren İtalyan oyun parkı (Lunapark), 1957 yılında TCDD tarafından yerleştirilen ve parkın tüm çevresini dolaşan iki minyatür tren ve yine 1957 yılında açılan

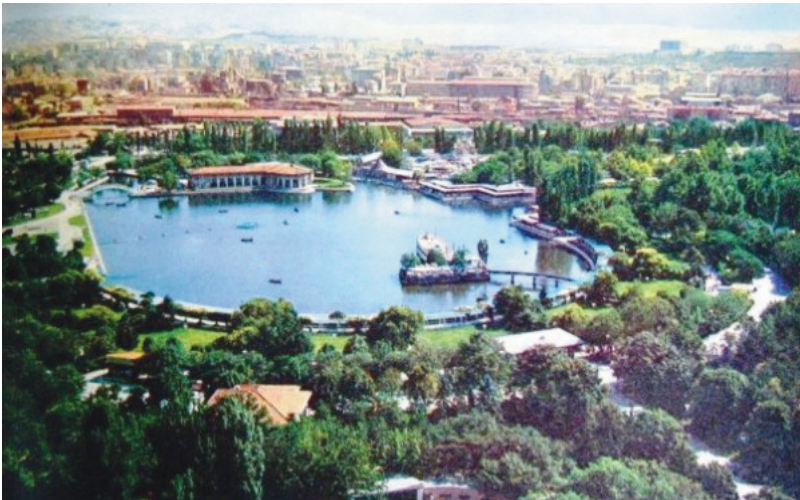
nikah salonunun kattığı değerler ile birlikte Ankara 'nın kamusal ve sosyal hayatının en önemli mekânlarından olmuştur.

2007 yılında Büyükşehir Belediyesi tarafından mimar Öner Tokcan'a yaptırılan yenileme/restorasyon projelerinin uygulanması sürecinde kapatılan Gençlik Parkı yapılan uygulamaların tamamlandığı 30 Ağustos 2009 tarihinde yeniden kullanıma açılmıştır.

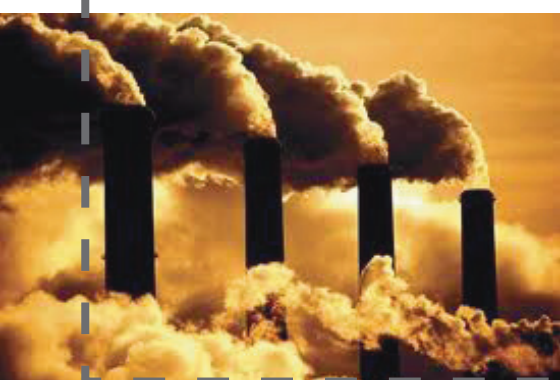
Ana yollara açılan 6 adet kapı ile kolayca ulaşılabilen Gençlik Park alanı içinde Belediye Tiyatrosu Binası (8000 m²), Kültür Merkezi (2670 m²), Gençlik Merkezi (2205m²) Binası, Belediye Kabul Salonu (1985m²), kapalı otopark (93 araç kapasiteli), 2 adet açık otopark (309 araç kapasiteli), 43 adet büfe- kafe ve fast-food mekânları yer almaktadır. Yeniden yapılan bu yapıların mimari tarzının Gençlik Parkı'nın inşa edildiği Cumhuriyet dönemi yapılarının karakteristik özelliklerini yansıttığını söylemek ise ne yazık ki mümkün görünmemektedir. Ancak, bu son hali ile en dikkat çeken yapı ise Nikah Salonu'nun bitişiğinde yer alan, korumaya alınmış ama nedense hiçbir tadilat ve onarım gör(e)meyen, Sanat Kurumu'nun kullanımına tahsis edilen Göl Gazinosudur. Bu yapının şu anki perişan hali üzüntü ise vericidir.

Gençlik Parkı'nın yeniden yapılandırılması sürecinde en çok gözümüze çarpan ve içimizi acıtan şeyler, Büyükşehir Belediyesinin açıklamalarında da yer alan park alanı düzenleme çalışmaları sırasında havuz etrafında yer alan "çarlık yerleşimler" diye adlandırılan çay bahçelerinin kaldırılması, belki de parkın en önemli bileşeni olan havuz üzerinden geçişi sağlayan özgün köprü'nün yıkılıp yenisinin yapılması, havuz başında bulunan 2 kadın yontusunun kaldırılması, çok sayıda ağacın keşilmesi ve yeşil alan düzenlemelerinin azaltılarak sert zemin yüzeylerinin artırılması, kentlilerin fast-food tarzı düzenlenmiş mekanlarda sosyalleşme ve paylaşma ve birbirleri ile iletişim kurma olanaklarından uzaklaştırılmasıdır.

Bu anlamı ile sanırım "ruhunu kaybeden" Gençlik Parkı bir dönemin canlı kent mekânı olarak hafızalarımızda yaşamaya devam edecektir.

Dilekle Olmuyor; BAŞKA BİR ŞEY YAPMALI...

2011 bir dizi karmaşanın, toz bulutunun arasında, 11.11.2011 gibi rakamsal tesadüfleri ile geride kalıyor... Yalancı baharların yılı olarak anılacak herhalde ilk etapta 2011, sonra ekonomik krizlerin yılı diyebiliriz eski yıla, 2011 bir yandan da demokrasinin beşiği olarak görülen ülkelerde demokratik seçimlerle işbaşına gelen hükümetler yerine liberal para politikalarının ve piyasaların atadığı “başbakanların” göreve getirildiği bir yıl oldu. Savaşlar, felaketler, yıkımlar hiç eksik olmadı yıl boyunca, bu arada yalnız ve masum ülkemizde ise, seçimler ile birlikte yeni bir siyasi döneme girildiği artık apaçık ortaya çıktı. Kanun Hükmünde Kararnameler ve torba yasalar rejimi... En temel sosyal hakların yok edilmeye başlandığı bir dönemde, memlekette herkes bir şeylerle yüzleşmeye çalıştı ama, lafın özü “burada da at izi, it izine karıştı”... Yüzleşmek bir yana, birçok konu ve olay, olgu yüzümüze gözümüze bulaştı!

Genel olarak, egemen iletişim dünyasında, televizyon kanallarında ve gazetelerde, Ülkemizin Çin ile birlikte ikinci büyük gelişme gösteren yani 2011’de en çok büyüyen ekonomi olduğu söylenip durdu. Belki değerlendirmeye ve bilançooya bu “büyüme” meselesinden başlamak da yarar var.

Evet, verilere bakıldığında Türkiye ekonomisinin bir büyüme içinde olduğu görülmektedir. Ancak, görülmeyen “gerçeğe” biraz olsun değinmek gerekiyor. Türkiye’de ekonominin motor gücü arasında, inşaat sektörünün ve otomobil sahipliğinin teşvik edilmesinin çok büyük bir rolü olduğu görülmektedir. Kentsel dönüşüm proje ve uygulamaları ile birlikte, TOKİ konutları ve yatırımları, bu arada yurtdışında Türk inşaat firmalarının sağladığı katma değer ekonomiye ilaç gibi gelirken, otomobil sanayinde yaşanan gelişmeler (yol, trafik, kaza vb önemli olguları ve sonuçları bir an için unutsak bile...) para ve sermaye akışını sağlayarak, Avrupa’daki krizin Türkiye’ye yansımalarını geciktirmiştir.

Sonuç olarak, istihdam yaratmayan bu büyüme, sosyal ve toplumsal bir gelişme ve büyüme olarak görülemez. Çünkü, Türkiye İstatistik Kurumu verileri dahi, ülkemizin içinde bulunduğu vahameti ortaya koymaya yetmektedir.

Türkiye’de açlık ve yoksulluk istikrarlı biçimde sürüyor!

Dört kişilik ailenin açlık sınırı 882 lira, yoksulluk sınırı ise 2.871 lira...

Türkiye’de gelir dağılımında yaşanan eşitsizlik ve dengesizlik, daha önceki yıllarda olduğu gibi 2011 yılında da aynı şekilde devam etmiştir.

Türkiye’de en yoksuldan en zengine ulusal gelirden alınan paylar incelendiğinde çok ilginç bir tablo ortaya çıkmaktadır: Türkiye’de kişi başına ortalama ulusal gelir 10000 ABD Dolarıdır. Ülkemizde en fakir 7.3 milyon yurttaşımızın kişi başına ulusal geliri 2114 ABD Doları iken, en zengin kesimin, yani yine 7.3 milyon yurttaşın, kişi başına ulusal geliri ise 32537 ABD Doları olarak hesaplanmıştır. Bu durumda, ülkemizde bazı insanlar Avrupa’nın en zengin ülke nüfusu gibi, mesela İsviçreli gibi yaşarken, yine aynı ülkede, aynı kentlerde ve birbirine değen mekânlarda insanlarımızın bir kısmı da dünyanın en yoksul halklarından biri olan Honduralılar gibi yaşamaktadır. Bu durumun tescil edildiği belge ise bir uluslar arası dokümandır. 2011 yılında, OECD Raporları’nda Türkiye gelir eşitsizliğinin bozuk olduğu ülkeler arasında en ön sıralarda yer almıştır.

Bu noktada, bir başka araştırmaya daha değinmekte yarar var.

Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı tarafından her yıl hazırlanan, “İnsani Kalkınma Endeksi”, ülkelerin, ekonomik gelişmişlikleri dışında kalan göstergeleri dikkate alarak bir değerlendirme yapmaktadır. Bu çalışmada, ülkelerin gayri safi milli gelir dışında kalan değişik performansları göz önüne alınmaktadır. Sağlık, eğitim, çevre koruma faaliyetleri, iklim değişikliği ve enerji alanındaki çevre

dostu uygulamalar, sürdürülebilir gelişme konusundaki çalışmalar bu endeksin temel belirleyici unsurları olarak görülmektedir.

Ülkeler bu alanda yaptıkları veya yapamadıkları ile puanlandırılmakta ve bir gelişmişlik puanı elde etmektedirler. Bu gelişmişlik endeksi, ülkeleri klasik iktisat kuramlarında kullanılan değişkenlerle incelemek yerine, örneğin “temiz üretim uygulamaları” veya “karbon emisyonlarına” yönelik aldığı tedbirlerle incelemeyi öngörmektedir.

2011 Yılı Birleşmiş Milletler İnsani Gelişme Endeksi’nde ülkemizin yeri 187 ülke içinde 92. sırada kalmıştır. Durumumuz “hadi canım sen de, o ülke de bizden iyi mi?” dedirtmektedir. Bu tablo, çevre politikalarının, sağlık ve eğitim politikaları ile birlikte önem ve önceliğini ortaya koyması açısından son derece çarpıcı sonuçlar taşımaktadır.

Bu arada, Türkiye’de basına yansımayan veya çok az yer bulan başka bir gelişme ise yılın son ayında yaşandı. Ülkemiz dünyanın birçok ülkesini geride bırakarak bir ödül aldı! Güney Afrika’nın Durban kentinde Kasım ayı sonunda başlayan, Aralık ayı başında da devam eden ve yaklaşık 10 gün süren Birleşmiş Milletler İklim Konferansı’nda 3 Aralık 2011 tarihinde, ‘Günün Fosili’ ödülünü Türkiye aldı.

“..."

700’den fazla üyeye sahip İklim Eylem Ağı (CAN) adlı grup tarafından organize edilen ‘Günün Fosili’ ödülü, iklim müzakerelerinde sonucu olumsuz etkileyecek politikalar ortaya koyan ülkelere veriliyor. 1999 yılından bu yana verilen ödülü Türkiye ilk kez bu yıl kazandı(!) ve podyuma çıktı.” (<http://www.yesilekonomi.com/durban-postasi/>)

Ülkemizin bu başarısı (!), büyük televizyon ekranlarında ve “çok” tirajlı gazetelerde yer bulmadı. Oysa çok önemli haber değeri taşıyan bu ödül, Türkiye’nin sağladığı ekonomik büyümenin insanı dışlayan yanı ile birlikte, doğayı yok eden diğer yanını da ortaya koyması açısından son derece çarpıcı bir olaydı.

Türkiye’nin sanayileşme, kentleşme ve enerji politikalarının doğal yaşam alanları üzerinde yarattığı tahribat günlük yaşamımızın bir parçası olurken, örneğin yaşadıkları köye, sahip oldukları nehirlerle ve ormanlara sahip çıkan yurttaşlarımız bazılarınca “eşkiya” olarak görülüp, haklarında dava açılırken, Türkiye’ye verilen ödül dergi sayfalarına kapak olacak kadar değer taşımadı ne yazık ki... Çünkü eğer bu fosil ödülü haber olsaydı Türkiye’nin Kanada ve Çin ile birlikte en kirletici ülke olduğu görünür olacak ve eşkiyaların haklılığı bir kez daha kanıtlanacaktı.

Sadece, 1990-2000 yılları arasındaki Sera Gazı* miktarlarındaki artışları Kanada ve

Türkiye açısından karşılaştırdığımızda ise çok ilginç bir görünüm ortaya çıkmaktadır. Kanada’da artış % 18 olurken, Türkiye’de artış miktarı %98

Dünya’nın % 99’unu temsil eden kesimlerin, para ve piyasaların simgesi ABD’nin kalbinde başlattığı “Wall Street İşgal Eylemleri” de 2011 yılına damgasını vuran olaylardı. Dünya genelindeki, siyasal, toplumsal ve ekonomik eşitsizliği anlamak için belki de, kapalı kapılar ardında, sokakları, meydanları ve parkları “işgal eden ve ablukaya alan” gençleri izleyen ve dış gıcırdatan en zenginler kulübünün icraatlarına bakmak yeterli olacaktır. Değil midir ki yoksulluğun ve açlığın sebebi küresel ölçekteki yağma politikalarıdır, bunların müsebbibi olanların faaliyetleri iyice anlaşılmadığı, deşifre edilmediği sürece ve en sonunda da bitmediği sürece dünyada da ülkemizde de hem insana hem de yaşama ve doğaya dair sorunlar sürecektir...

Gazetemiz baskıya girerken ülkemiz bir ilke daha imza attı. Milletvekillerinin aylık ücretlerine yapılan zam ile ulusal gelire göre milletvekili maaşı sıralamasında Türkiye ilk sırada yer alıyor artık... Birçok gelişmiş ülkeyi geride bırakan ülkemizde, asgari ücret ve kişi başına düşen ulusal gelir içler acısı bir durumda iken, vekil maaşlarının en yüksek olduğu ülke olmamız nasıl açıklanabilir ki?

Sonuç olarak, bugün içinde olduğumuz koşullarda, her gün güncelleme adı altında, toplumun geniş kesimlerin, başka bir ürüne ve hizmete yönelik zam dalgası ile karşı karşıya kalması, benzinden kağıt-peçeteye, toz şekerden toplu taşıma ücretlerine kadar daha pahalı ve çekilmez bir hayat sürmek zorunda oluşumuz, 2012 yılının her açıdan zor bir yıl olacağının belirtilerini taşımaktadır. Gerçekten 2012 de, Türkiye’deki “İsviçrelileri” yani İsviçreli gibi yaşayanları bilmek, yine ülkemizdeki “Honduraslıların” seslerine ve yüreklerine değerek yaşamak ve bu ülkeyi “içimizdeki İrlandalılardan korumak ve sakınmak gerekiyor”...

Hangi Türkiye? sorusuna vereceğimiz yanıt, öncelikle eşit ve özgür bir ülke özlemi ile bugünkünden farklı bir memleketi tarif edecekti, ancak bu tarif ve analizler, hangi büyüme, nasıl bölüşüm ve ne adına kalkınma soruları ile daha karmaşık bir hal almadan, hepinize, tüm okurlarımıza güzel mi güzel bir yıl diliyoruz...sağlık ve mutluluk, bolca da demokrasi sizinle olsun.

*Sera gazları –karbon dioksit (CO₂), su buharı, metan ve diğerleri– Dünya’ya gelen ve tekrar uzaya yansıyan ısıyı tutarak yeryüzünü ısıtıyor. Sanayi devrimi öncesindeki binlerce yıl boyunca atmosferdeki sera gazları görece kararlı bir düzeyde kalırken, o dönemden beri fosil yakıt tüketimi gibi insan faaliyetleri bu düzeyin yükselmesine neden oldu. Sera gazı oranlarının artması ısınmayı yoğunlaştırıyor. BM Hükümetler Arası İklim Değişikliği Paneli’nin 2001 Raporu’na göre “son 50 yılda gözlemlenen ısınmanın sera gazı oranlarının artışından kaynaklandığı” belirtiliyor.

Halkın Canı Pazara Çıkmış!

ACELE yapı denetim İnşaat Mühendisleri yeni mezun, parttime, diploma kiralanan, proje ve uygulama denetçisi (Statiker) İnşaat Mühendisi

Yapılarımızın yıkılması için depreme gerek var mı? Mimarların tasarladığı, mühendislerin hesaplarını yaptığı yapıların projelerine uygun yapıp yapılmadığını denetleyebiliyor muyuz?

Şu ilana bakın! Bir yapı denetim firması gazeteye ilan vermiş, kiralık yeni mezun mimar-mühendis diploması arıyor! Demek ki, denetlemeyecekler, denetliyormuş gibi yapacaklar. Diplomasını “kiraya” verenler, o inşaatları belki de görmeyecekler bile!

Halkın canı ile oynayanları sobelesen de yetmez!

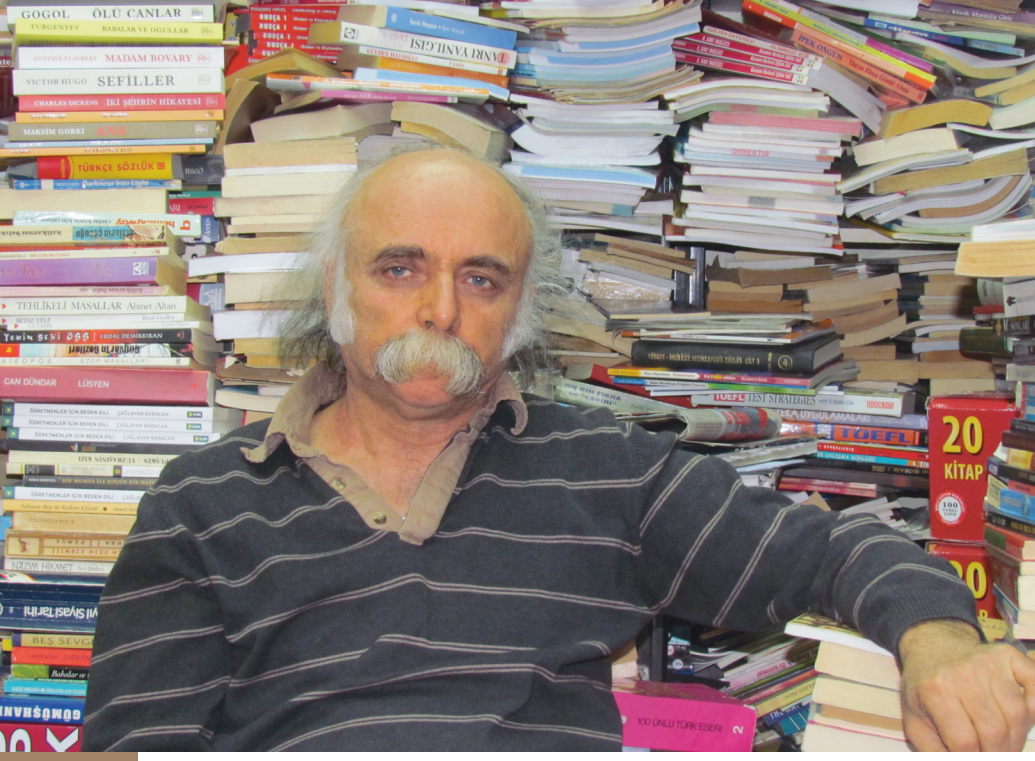
Korkuluklar Nerede

Fotoğraf: Cihat Uysal

Orta Doğu Teknik Üniversitesi önünde bulunan yaya köprüsü tehlike saçıyor.

Ölümlere davetiye çıkaran üst-geçit korkuluklarındaki halatlar kopmuş, köprüden sarkan halatlar tehlikenin büyüklüğünü gözler önüne seriyor. Çelik halatları yenilenmeyen köprü özellikle çocuklar ve yaşlılar için güvenlik sorunu oluşturuyor.

Kitapların İçindeki Nehir

Kitapların yolculuğuna tanıklık edenler azalıyor Ankara’da. Sahaf lar hem mekânlarından, hem okurlarından, hem kitaplara biçilen değerden rahatsız, onların da anlatacakları var kitaplar gibi. Kitapların kokusunu kattığı Nehir Sahaf’tan, bir demli çay ve okuma tadında bir sohbet ile Rahmi Gülbayrak...

Çocuklukta başlamış kitaplara olan sevdası Rahmi Gülbayrak’ın, ilkokul yıllarında, bir aşkı anlatır gibi anlatıyor kitaplarla ilişkisini. “Benden sonra kitaplarım ne olur bilmiyorum” diyor, bir çocuğun üstüne titrer gibi endişeleniyor kitaplar için, kitap okuyanlar ve kitap meraklıları için de...

İlkokulda başladım kitapları biriktirmeye, zengin bir kütüphanem var, hiç satamayacağım kimseye veremeyeceğim kitaplarım var. 55 yaşımdayım, 14 yıldır sahaflık yapıyorum, Edebiyat öğretmenliği yaptım yıllarca, öğretmenlik yaptığım sıralarda da buradaydım. Kitapları sevdiğim için buradayım. Geceleri boş bir odada uyuyamam. Kitap dolu bir odada uyumakla kitap olmayan bir odada uyumak arasında çok büyük fark vardır. Kitap olmayan bir odada asla huzurla uyuyamam, kitabı koklarım da okurum, kitaplarla bağıni kopartmak bir insanın sonu gibi geliyor bana, kitapların görüntüleri, kapağı, cildi fark etmiyor. Kitap olan değil kitap olmayan yerden rahatsız oluyorum, tabii benden sonra kitaplarım ne olur bilemiyorum. Bu dükkandaki kitaplarım misafirimdir benim, onlar da insanlar gibi dolaşıp duruyorlar, başka bir yere gidecek, bir başka insanı görecekler, başka insanların çay ve kahve içmelerine tanıklık edecekler. Kitapların her birinde el izim var, her birinin ayrı bir sürprizi var bana, neler neler çıkmıyor ki içlerinden; kurumuş bir yaprak, kurutulmuş çiçekler, yarısı yırtılmış fotoğraflar, karalanmış isimler...

Kitaplar yüzlerce elden geçerek, tozlanarak, yıpranarak, sararak, yılları devirerek ulaşıyor Rahmi Gülbayrak’a ya da Rahmi Gülbayrak ulaşıyor kitaplarına...

Kimi kitapları insanlar getirir, kimisini matbaalardan alırım. Bazılarını da bu işi yapan bu işle uğraşan insanlardan alırım, kitap toplayıp satarlar. Çok eski eser gelmez pek bana, o işi yapanlar farklı, o kitapların değerleri de farklı. Sahaf olmak zordur, herkes yapamaz, hangi kitap var raflarda, hangisi yok? Hangi kitap nerede bunu bilmek bile yıllarınızı alır. 40 bin 50 bin kitap var dükkânımda, çift sıra diziyorum bazılarını, hepsinin yerini bilirim. Kitap raflama bir derstir, kitap istiflemek de bir derstir, kitapların değerini bilmek ise başka bir derstir.

Rahmi Gülbayrak üzümlere anlatıyor, kitaplara yer kaplayan bir kalabalık gibi, değersiz eşyalar gibi davranılması belli ki içini acıtıyor

Dünyanın en az okuyan ülkesiyiz uzun yıllardır. Şimdi bu durumu internete ve yeni alışkanlıklara bağlıyoruz ama onun öncesini de az çok bilirim. Kitaplara önem verenler azaldı. 68 kuşağı kitap okuyan bir kuşaktı, üstelik de bu kadar rahat ulaşamazken kitaplara. Evinde kitap bulundurmaktan rahatsız olan insanlar var.

Bir evden kitap almaya gittiğimde “kurtarın bizi bu kitaplardan” diye karşılayanlar var. Önem verdikleri koltukları, sehpaları pahalı halıları var ama kütüphaneleri yok. Okumuyoruz ve güzelliği dıştan içe yakalamaya çalışıyoruz. Oysa güzellik içten dışa olmalıdır. Kitapları pahalı bulanlar var. Böyle bir şey yok ! Bir ülkede stadyumlar ağızına kadar doluyorsa, alış-veriş merkezleri hınca hıç kalabalık ise kitaplar pahalı değildir.

Ankara’da sahaf olmak diyoruz, kaşları çatılıyor, öfkeli biraz, ücre bir köşeye atılmış kitaplar gibi sahaf ların da kentin en ücrasına atılmasına

Ankara’da, kent merkezinde, yakın zamanda Kızılay Alışveriş Merkezi açıldı. Az önce oradaydım, yüzlerce dükkân var, mobilya, giyim, beyaz eşya, cafe yani her şey var, tek sahaf yok. Söylenenlere bakarsak, Ankara en çok okuyan illerdenmiş, en çok okuyan ilimiz bu ise vay halimize, bu durumda diğerleri hiç okumuyor sonucunu çıkarabiliriz. Ayakta kalmaya çalışıyoruz sahaf lar olarak, mekân sorununuz var teşhir edemiyoruz kitaplarımızı, Ankara’nın görünür bir yerinde de değiliz. Tabii görünür mekânı ister mi ki devlet? Kitaplar görünürse birileri için sorun olur.

Kent Merkezindeki Okullar Ranta Kurban Gidiyor!

Kent merkezinde bir yerdeyseniz, okulun zili çaldığında, çocuk sesleriyle şenlenir ortalık. Hayatın aktığı, geleceğin seslerinin yankılandığı an, o andır. Okul formalarıyla, koşan zıplayan bağırان, kahkaha atarak seslerini kentin kasvetli ağır, gürültülü seslerine meydan okurcasına çıkaran, bizi geçmişe ve geleceğe götüren çocuklar bizim çocuklarımız, bizim çocukluğumuzdur.

Şimdi hükümet kent merkezindeki çocuk seslerine kıymak için okulları satmaya hazırlanıyor... Yalnız ilköğretim okullarının değil, lise ve hatta üniversitelerin arazileri bile gözlerini parlatıyor. Yasalar çıkartılıyor, yönetmelikler hazırlanıyor, mülkiyet devirleri gerçekleştiriliyor. Kim bilir belki de, akşamın bir saatinde, köhne bir odada, “yetkili” kişilerin masasında, rant ortamlarında, rant toplanmalarında “hangi okulu, hangi okul arazisini kime satsak, ne kadar gelir getirir, hangi firmalara versek bu alanları da, iş merkezi yapsalar, onlara da kent dışında arazi göstersek orada okul kampusları yapsalar” dediklerini duyar gibi oluyoruz. Pardon yani, nasıl bir açlıktır bu, anlamak mümkün değil...

Kültürel miras, tarihi yapılar, doğanın talanı, HES’ler... derken şimdi okullarımıza dayandılar... Yarın belki de parklarımızı satacaklar, kiralayacaklar, kapımızın önüne her çıktığımızda para sayacağız, belki de aç kurtlar sofrasına yem olurken kentsel mekânlarımız...

Kent merkezinin yaşamasında okulların yeri oldukça önemli. Kent büyüdükçe, kent merkezinde kalan okulların

arazileri birer birer değerlendirildi, kenti salt bir rant alanı olarak görenlerin gözlerinde... “Öyleyse, bu değerli arazileri satalım, kiralayalım” diyen, gözlerini para hırsı bürümüş birileri harekete geçiyor. Kitabına uydurmaya hazırlanıyor, masa başı pazarlıklarını başlatıyor, kararını veriyor: “tez kent merkezindeki okullar satıla!” Nasıl bir vicdansızlıktır bu. Hangi okullara gittiler bunlar, kimden öğrendiler, hangi kitapta yazıyor, çocukların seslerini, yapılarını kent merkezinden uzaklaştırarak, kent merkezini bir ticaret ve hırs alanına dönüştürmek?

Bir sabah uyandığımızda, yıllar önce okumayı söktüğünüz, ilk heyecanlarınızı yaşadığınız, anılarınızı paylaştığınız, ya da en değerli varlığımız olan çocuklarımızın heyecanla gittiği okullarımızın satıldığını duymak istemiyorsak, pek çoğu birer kültürel miras olan lise ve üniversite yapılarımızın yıkıldığını ve onların kente soluk veren geniş bahçelerinin kazıldığını görmek istemiyorsak: Yani Ankara’da Mimar Kemal İlköğretim Okulu, Namık Kemal İlköğretim Okulu, Mimar Kemal Lisesi, Kız Lisesi, Atatürk Lisesi ve diğerlerinin yerinde iş merkezlerinin, rezidansların, otellerin yükselmesini istemiyorsak, kent merkezlerine doğru, çocuklarımızla, gençlerimizle, öğretmenlerimizle ayağa kalkma zamanıdır. Okullarımızı satmaya niyetlenenler bilsinler ki, sattıkları şey aynı zamanda, bir kentin kimliği, geçmişi ve geleceğidir... Yok öyle yağma, okullarımıza ve kentlerimizin ruhuna sahip çıkıyoruz... Sattırmıyoruz.

Ocak ayında dağıtılacak karnelerde Hükümete ve Milli Eğitim Bakanlığına kocaman bir sıfır...

METRODA AHLAKİ TARİFE

Ankaralıları dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir uygulamayla karşı karşıya. 18 yaş altı çocuklar için indirimli tarifeler başka ülkelerde de var. Ama uygulamaları bizdeki gibi ilkel değil.

Uzunca bir süredir metrolarda sürekli “güvenlik personeline yardımcı olunuz, pasosuz indirimli bilet kullanmayınız” şeklinde anonslar duyuyoruz. Özel güvenlik personeli de metro girişlerinde denetim yapıyorlar. Bağıra çağıra, herkesi azarlar gibi yapılan bu anonsların rahatsız edici boyutlara ulaştığını söylememize gerek yok elbette.

Anlaşılan bu yeterli olmamış. Son bir aydır bilet turnikelerini ayırdıklarını, tam bilet geçişlerini pembeye, indirimli bilet geçişlerini de maviye boyadıklarını gördük. Hatta pembe turnikelere giden pembe ayak izleri, mavi turnikelere giden mavi ayak izleri yapıştırmışlar.

Yerel yönetim adeta diyor ki:

- Sana güvenmiyorum. Halkımız ahlaksızdır. Sen de ahlaksızsın. Tam bilet alman gerekirken indirimli bilet alıyorsun.
- Sen cahilsin, okuma yazma bilmiyorsun.
- Sen aptalsın. Pembe renge boyanıp üzerine “TAM” yazılmış turnikeyi maviye boyanıp üzerine “İNDİRİMLİ” yazan turnikeden ayırt edemiyorsun.

Bu denetimler uygar ülkelerde başka türlü yapılıyor. Tarifeler de başka türlü uygulanıyor. Onlar hal-ka “sana güveniyorum” diyor. Bizdeki gibi bir etik tarife uygulamıyorlar.

Biz bu aşağılamayı hak ediyor muyuz?

KISSADAN HİSSE: Rengini Seç, Haddini Bil!

TİLKİ, KÜMESİ İYİ TANIYOR DIYE BEKÇİ YAPILIR MI?

TRUMAN

SOBE, TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Bülteni'nin ücretsiz ekidir.

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Fatih Söyler

Yayın Kurulu: Hazeli Akgöl, Tezcan Karakuş Candan, Nergiz Demirkaya, Ali Hakkı, İmran Karaman, Sıla Karataş, Ethem Torunoğlu, Y. Yeşim Uysal, Ece Voltay

Yayına Hazırlayan: Zeynep Yıldız

İletişim: Konur Sok. 4/3 Kızılay Ankara Tel: 0312 417 16 85 E-posta: sobe@mimarlarodasiankara.org - gazetesobe@gmail.com

Baskı: Mattek Matbaacılık Bas. Yay. Tan. San. Tic. Ltd. Şti. Adakale Sk. 32/27 Kızılay/Ankara Tel: 0312 433 23 10